

Men ret skal være ret: Når det gælder antallet af offentligt ansatte, har regeringen holdt sit løfte og nået sit mål. I reklamehæftet »Ny kurs mod bedre tider« fra maj 1993 var målet, at den offentlige beskæftigelse skulle stige med 25.000 frem til år 2000; men allerede her ved dette års udgang er der over 50.000 flere, så her er målet nået – ja, endda to gange.

Regeringens yndlingsaversion mod boligejere, bilejere og pensionssparere har, som alle ved, manifesteret sig i pinsepakken, hvis byrder og tidslær slår klart igennem i de kommende år. Nu følger regeringen op og kaster sig over andre ofre. Nu gælder det de små, mellemstore og store virksomheder og ikke mindst dansk landbrug. Dansk landbrug beskæftiger mere end 230.000 mennesker inklusive følgeindustrien og bidrager med 40 mia. kr. netto til betalingsbalancen i form af to tredjedele af den samlede landbrugsproduktion.

Vi har her at gøre med et erhverv, hvor den egentlige arbejdstid ikke er 37 timer for den selvstændige, men nærmere 60 timer, og hvor timelønnen for de fleste selvstændige er langt under mindstesatsen for det øvrige arbejdsmarked. Men her finder regeringen nu tiden inde til at give en ny lussing med en skatteregning på mere end 400 mio. kr., samtidig med at administrativt bøvvl skal belaste landbruget med yderligere 150 mio. kr., og for at fuldende billedet forringes konsulentordninger, og vikarordninger fjernes. Ikke alene er landbrugserhvervet lagt i jern og lænker med landbrugsloven, men erhvervet skal åbenbart afvikles gennem bureaukrati, skatter og afgifter.

Det er ikke alene dumt; jeg mener, det er direkte uforskammet. Forslagene viser nærmest en foragt for dette erhverv og for de mennesker i erhvervet, som er en væsentlig forudsætning for, at velfærdssamfundet kan finansieres.

Det gælder for så vidt også regeringens behandling af det øvrige erhvervsliv. Efter at regeringen med sit indgreb i konflikten på arbejdsmarkedet sidste år har været med til at presse lønomkostningerne i vejret, ser man nu resultatet: Danske virksomheder taber markedsandele både på eksportmarkedet og på hjemmemarkedet. Det problem har regeringen erkendt både i forbindelse med arbejdet i industriens udviklingsgruppe og i teksten til finanslovsforslaget.

Selv om virksomhederne har lønstigninger, der er dobbelt så store som i de lande, vi skal konkurrere med, er regeringens svar det værst

tænkelige, nemlig nye byrder: ATP-omkostninger og omkostninger ved sygdom øges, administrationsgodtgørelsen fjernes, og nye afgifter indføres. Man må spørge: Hvad er det, der tvinger regeringen til at gøre det modsatte af det, der er løsningen?

Trods mange ord og rapporter fra regeringen, hvor man bl.a. taler pænt om øget valgfrihed for borgerne, har regeringen intet konkret forslag til frit valg mellem offentlige og private velfærdsydelser i finanslovsforslaget. Også her trasker regeringen bag efter befolkningen. Af undersøgelser fremgår det, at et stort flertal ønsker det frie sygehusvalg, men regeringen tør ikke. Et flertal af danskerne ønsker frit valg på hjemmehjælps- og hjemmesygeplejeområdet, men regeringen tør ikke. Dg når et flertal af danskere ønsker frie valg på børnepasningsområdet, tør regeringen heller ikke. Hvorfor er Socialdemokraterne så bange for den enkelte borgers frie valg?

Men statsministeren tør give klare løfter. Sidst vi oplevede det, var i tv om den aktuelle rå gadevold og bandekriminalitet. Det ønsker statsministeren at gøre noget ved, for også her gælder det, at det vil statsministeren ikke finde sig i. Men uanset al snak om teknik, findes regeringens svar i regeringens finanslovsforslag, nemlig at politistyrken reduceres med 820 betjente over de næste 4 år. Her er det nødvendigt at sige til statsministeren og til regeringen: Det er altså ikke politiet, der udøver bandekriminalitet. Løsningen er derfor ikke at fjerne politiet fra gaderne, løsningen er derimod at fjerne banderne fra gaderne ved bl.a. at indsætte mere politi. Derfor ønsker vi at ansætte 400 flere betjente i forhold til i dag over de næste 4 år. Vi ønsker nærpolti og synligt politi, og det har vi klart formuleret i vort forhandlingsoplæg »Tryghed, velfærd og valgfrihed«.

På samme måde løser man ikke et samfunds økonomiske problemer ved at få færre virksomheder. Vi skal have flere, og Venstre ønsker, at virksomhedernes konkurrenceevne og soliditet forbedres gennem en sænkning af selskabsskatten og gennem en generel lettelse af omkostningerne. Der skal være bedre vilkår for generationsskifte i dag, og skattereglerne koster i tusindvis af tabte arbejdspladser.

Samtidig skal det være lettere at starte egen virksomhed, og derfor ønsker vi at forbedre etableringskontoordningen og at indføre en konjunkturudligningsordning, hvorefter skatter og overskud kan opspares i op til 5 år. Der-